

De "koersverandering"

Anarchisme en syndicalisme

DE ANARCHO-SYNDICALISTISCHE BEWEGING IN SPANJE.....	V	6.
De zeeliedenstaking (Waar is de revolutionaire vakbeweging?)....	V	14.
Leve de anarcho-syndicalistische vakbeweging! (Plan van actie NSV)	V	16.
Het revolutionaire NSV (dwing de besturen der organisaties!)....	V	16.
De geest der Hunnen in Europa (Gubbel over Duitschland).....	VII	9.

Vraagstukken van tactiek.

Klassenstrijd en bedrijfsbezetting.....	V	5.
Aan onze geestesverwanten (over het steunen van de loonstrijd)....	V	6.
Het steunen van de loonstrijd.....	V	6.
De "idee" van de bedrijfsbezetting (Alarm: "Staken is contrarev")..	VI	3.
Massatactiek.....	VI	5.
Persoonlijke daad.....	VI	7.
Vernieling als Strijdmiddel.....	VI	7.
DE DUITSCHE "ERVOLGINGEN EN DE BOYCOT-ACTIE.....	VI	9,10.
Naar aanleiding van de Rijksdagbrand.....	VII	1.
De boycot-leuze.....	VII	7.

Klassenstrijd in Oorlogstijd.

Oorlogsverhinderings.....	VII	9.
Het "Nieuwe Zimmerwald".....	VIII	11.
KLASSENSYRIJD IN OORLOGSTIJD.....	VIII	7.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De thans op den voorgrond tredende rationalisatie van het bedrijfsleven versnelt het tempo van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderpolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**
Januari 1932 no. 2.

DE NIEUWE LOONVERORDENING VAN STALIN

In "La Révolution prolétarienne" van December 1931 treffen we beschouwingen aan over bovenstaand onderwerp. Daaraan ontleenen we het volgende:

"Een verordening van de Opperste economische raad en van de Centrale raad van syndicaten gedateerd 20 September 1931 heeft een nieuwe loonregeling gebracht voor de twee hoofd-industrieën: t.w. de metaalnijverheid en de mijnindustrie (steenkol). Om niet al te zeer uitte weiden, zullen we ons heden bepalen tot de metaalnijverheid. Het wezenlijke van de verandering bestaat hierin:

Vroeger bestonden er voor de metaalarbeiders 7 loonschalen; in het vervolg zullen het er 8 zijn.

Vroeger was in een zelfde fabriek het hoogste loon niet geheel gelijk aan 3 maal het laagste loon (om juist te zijn 2,8 maal); nu zal het ongeveer 4 maal zijn (3,7 maal). Is er een fransche metaalfabriek waar een dergelijk verschil bestaat? Indien men fr 3 en fr 8 per uur neemt voor de uiterste betaalde loonen in een zelfde fabriek dan is men zeker ver boven de waarheid uit; welnu dit geeft aan de best-betaalde slechts een loon gelijk aan 2,66 maal het loon van de minst-betaalde, in plaats van 3,7 maal; een verschil in de ongelijkheidscoëfficiënt van de loonen van bijna de helft.

Men moet overigens niet gelooven, dat tusschen de minst-betaalde metaalarbeider van de Sovjetrepublieken en de meest-betaalde slechts het onderscheid van 1 op 4 bestaat. Dat is nog slechts het loonverschil tusschen arbeiders van eenzelfde fabriek; bovendien bestaan er loonverschillen tusschen de verschillende groepen van fabrieken en wel zoozeer, dat indien men alle metaalfabrieken der Sovjetrepublieken in het totaal beschouwt, men een verschil ziet van Roebel 1,70 (voor de minst betaalde) tot Roebel 13 (voor de meest betaalde). Deze laatste ontvangt dus een loon dat niet 4 maal, maar meer dan 7½ maal (7,6) is het loon van zijn kameraden. Zoo schept men een arbeideraristocratie.

Wel te verstaan zijn deze loonen slechts voor de proleet. Daarnaast zijn er de ingenieurs, de directeurs, waarvan de salarissen verhoogd zijn, want zoolks het voorwoord van de verordening zegt: één van de oorzaken van de onvoldoende uitkomsten is dat de ingenieurs niet voldoende beloond worden overeenkomstig de behoeften van de industrie.

De salarissen van de technici en de ingenieurs zullen dan trapsgewijze liggen tusschen 175 en 650 Roebel per maand (zonder daarbij te rekene de premies op het rendement, die bijv. in de mijnindustrie tot aan het dubbele van het salaris kunnen stijgen). Rekenend op 25 werkdagen per maand tegen 650 Roebel per maand, maakt dat per dag 26 Roebel uit. Roebel 1.70 voor de minst betaalde handarbeider, Roebel 26.- voor de hoofdarbeider. Deze laatste verdient dus in twee dagen meer dan de andere in een maand. Zoo is de gelijkheid onder het regiem van Stalin. Is dat het socialisme? Is dat de opmarsch naar het socialisme?

Het socialisme, dat is gelijkheid tusschen alle arbeiders: voor eenzelfde hoeveelheid arbeid eenzelfde loon, dat is het begin en het eind van het socialisme. Zoals Bernard Shaw, die overigens meer revolutionair is dan de pseudo-bolsjewieken van het slag Stalin, het zegt: Zoolang Einstein en de huishoudster niet hetzelfde inkomen genieten, zoolang is er nog geen socialisme. Voor eenzelfde arbeidstijd en eenzelfde hoeveelheid arbeid eenzelfde belooning, wat ook de aard van de arbeid zijn moge, dat is de noodzakelijke voorwaarde, opdat er geen uitbuiting zal zijn van de mensch over de mensch. Indien voor eenzelfde hoeveelheid arbeid, eenzelfde hoeveelheid gebruikte energie, de een meer ontvangt dan de ander onder voorwendsel, dat zijn werk "edeler" is dan dat van de ander, dan ontvangt de eerste in werkelijkheid een gedeelte van het product van den arbeid van de ander; er is geen overwaarde-er is uitbuiting".

La Rev. prol. had hier nog aan toe kunnen voegen, dat deze wijze van betaling van de arbeid duidelijk het kapitalistisch karakter van het economisch systeem in Sovjet-Rusland demonstreert. De arbeidskracht is een waar en de hoeveelheid arbeid, die benodigd is om haar te reproduceeren bepaald haar waarde. Daarom moet in kapitalistisch Rusland een ingenieur hooger gewaardeerd worden dan een bankwerker en een bankwerker hooger dan een sjouwerman.

"~~Maaxx~~ De opmarsch naar het socialisme is dus de opmarsch naar de gelijkheid van de loonen, naar de gelijkheid van belooning voor allerlei soorten arbeid; hetzelfde loon voor de gekwalificeerde arbeider als voor de handarbeider, het zelfde loon voor de geestelijke arbeid als voor de lichamelijke arbeid"...

"Het is niet alleen in de kwestie van de loonschalen dat het Stalinsche decreet zich verzet tegen de eeuwenoude poging van de werkkende klasse. Het is eveneens in een andere kwestie, die van de belooning van de arbeid. Onder de wezenlijke eischen van het proletariaat heeft die van de afschaffing van de taakarbeid voor die van de uurarbeid. ~~xx~~ steeds een eerste plaats ingenomen. Welnu het stalinsche decreet brengt met zich mede maatregelen, die tot doel hebben bovendien nog uit te breiden hetgeen er ver is in de Sovjetrepublieken aan taakarbeid en ook door de instelling van haar meest verfijnde handelswijze de misdrijven ervan te vergrooten."

La Rév. prol., zet dan uiteen hoe het taakloon de arbeiders aanzet tot krachtsinspanningen, tot uitgave van energie boven een peil waar de meer uitgegeven energie met het toenemen van haar hoeveelheid een in evenredigheid steeds mindere productiviteit ten gevolge heeft. Met het toenemen van de arbeidsintensiteit stijgt de hoeveelheid product per eenheid uitgegeven energie. De intensiteit van de arbeid kan echter zoo hoog opgevoerd worden, dat een punt bereikt wordt, dat per elke hoeveelheid daar boven uitgegeven energie een steeds mindere hoeveelheid product komt. Het taakloon voert de intensiteit van de arbeid zoodanig op dat zij ver boven het hier aangeduide punt komt te liggen.

"Het gewone taakwerk eischt dus een maximum inspanning, maar een normale maximum inspanning, dus geen inspanning, die door toeneming van vermoeidheid buiten verhouding tot de vermeerdering van de productie komt te staan. Welnu het is deze normale maximum inspanning, die het Taylor-systeem meent te kunnen vergrooten; het is deze verhoogde productie, die slechts kan worden verkregen door een toename van inspanning en buitengewone vermoeidheid, die Taylor zich voorstelt te kunnen bereiken. Daarom wil hij de werkmans meer betalen dan in verhouding tot de geproduceerde goederen: degeen die 100 stuks zou produceeren zou een grootere verhooging dan 10% ontvangen dan degeen, die slechts 100 stuks produceert. Zoodoende zal door een kleine productievermeerdering de werkmans op aanzienlijke wijze zijn loon kunnen verhoogen. Daar volgt uit, dat, indien de loonschalen goed gekozen zijn, een merkbare verhooging van de belooning te voorschijn komt zoodra de werkmans meer produceert dan hij zou kunnen produceeren met een normale maximum inspanning, zoodat de werkmans tensinde deze betrekkelijk hooge verhooging te kunnen krijgen, zich meer dan gewoon zal inspannen en zich niet zal ontzien zich uit te putten door 2,5 of 10% meer stuks te leveren, hetgeen zijn dagloon met 5.10 of 20% zou vermeerderen.

Welnu, dat is het nu juist; het is dit uitmuntende systeem van uitputting van den arbeider, welk systeem bovendien nog regel wordt in de metaalnijverheid. Niet alleen zal er slechts taakwerk zijn en geen uurwerk, maar zelfs het loon zal niet in verhouding zijn tot het aantal geproduceerde goederen; het zal meer worden. Het eerste deel van de voorgeschreven taak zal betaald worden op een basis van 100; het tweede derde deel zal betaald worden op een basis van 120, het laatste deel op een basis van 150 en wat daarboven gaat op een basis van 200. Verder blijven nog over diegeen, voor wie het praktisch onmogelijk is het werk in taak te verrichten, zoodanig de schoenmakers, de wakers enz.; voor deze arbeiders zal aan hun uurloon een premie ~~xxxxxx~~ toegevoegd kunnen worden, ter beoordeeling overgelaten aan de werkmeester. Daar komt het favoritisme.

Wij weten wel dat men als verzachtende omstandigheid zal aanvoeren, dat om een normale productie te verkrijgen, uurloon niet mogelijk is tenzij men onophoudelijk toezicht uitoefent en te doen heeft met bewuste en plichtsgetrouwe arbeiders en dat dit nog niet het geval kan zijn met de miljoenen russische boeren, die nauwelijks aan de lijfelijkheid ontrukkt zijn en eerst kort van het land naar de fabriek zijn

gekomen. Maar er is toch een manier van arbeidsbeloening, die beide zijden voldoet, die welke de dagdief dwingt tot normale arbeidsprestatie en die ~~wakke~~ de arbeiders niet uitput, en dat is de wijze van werken, zooals die in de kapitalistische landen in enkele bijzonder machtige corporaties wordt gebruikt; en dat is ook die, welke in het begin, toen zij nog een arbeidersrevolutie was, de russische revolutie heeft voorgeschreven als de normale manier van werken, dat is het systeem van de "taak" van de fransche typografen, dat van de norm van het begin van de sovjet-revolutie. Men weet, waaruit dit systeem bestaat: de arbeider moet gedurende zijn dagtaak een gegeven hoeveelheid werk verrichten (in het geval van de typografen b.v. een ~~zantak~~ bepaald aantal regels zetten), als ~~hij~~ hij deze hoeveelheid verricht, ontvangt hij zijn loon; verricht hij haar niet ten volle, dan wordt zijn loon verminderd, maar als hij meer verricht dan ontvangt hij niet meer. Als de normen goed geregeld zijn, zal door deze wijze van werken de productie beschrmd worden ~~tegen~~ tegen de dagdieverij, ~~en~~ terwijl de werker gevrijwaard wordt tegen overwerking en uitputting.

De trapsgewijze manier van arbeidsbeloening, uitgaande van de meest gunstige voorwaarden en eindigende bij de meest rampzalige, is als volgt: uurwerk, stukwerk, taakwerk met loon evenredig aan geleverde arbeid, taakwerk met progressief loon, het meerdere werk overbetalende.

De Unie van Sovjetrepublieken is begonnen met de tweede manier, toen is zij overgegaan naar de derde manier, nu is zij gekomen tot de laatste manier, de laagste graad van barbarisme uitgevonden door de kapitalistische hebzucht, een manier, zooa is die bij Ford voert tot grijsaards van 40 jaar.

Dat is de voortgang in tien jaren tijds bereikt door de Sovjet-bureaucratie op de anti-proletarische weg. "La Révolution proletarienne."

(Wij kunnen het enthousiasme van la Rév. prol. voor het stelsel van het "norm" loon niet deelen. "Als de normen goed geregeld zijn", schrijft zij, maar daar gaat het hem juist om. En hier ligt dan ook een van de onvolkomenheden van de critiek, die het artikel van La Rév. prol. wil leveren op het afdwalen van Soviet-Rusland van de weg naar het socialisme. De wijze van beloening van de arbeid kan het kapitalistisch karakter van een productie-stelsel demonstreeren, en zeer terecht laat daarom la Rév. prol. het licht vallen op het Stalinsche loondecreet, maar daarom is nog niet omgekeerd een loonstelsel in staat om uitdrukking te geven aan en grondslag te zijn voor een communistische productiewijze. Zoolang nog zoo vaag met het begrip arbeid wordt omgesprongen als la Rév. prol. dat doet, die in twee zinnen eerst de gelijkheid van de arbeid afmeet aan de gelijkheid van de arbeidstijd en daarna aan de gelijkheid van de hoeveelheid gebruikte energie, zoolang kan de norm "Voor eenzelfde hoeveelheid arbeid, eenzelfde loon, niet alleen geen uitdrukking geven aan het comm. karakter v. h. productiestelsel, waarin zij heerscht, zij kan zelfs grondslag zijn voor economische ongelijkheid. Met deze norm behoeft nog niet samen te gaan het beschikkingsrecht van den arbeider over productiemiddelen en arbeidsproduct: de wezenlijke voorwaarden van de comm. productie, op welke eerst de algemeen geldende economische normen voor een comm. maatschappij kunnen opbloeien).

DE FRANSCHÉ VAKBEWEGING.

(geschreven door onze fransche kameraden)

Om de fransche vakbeweging te begrijpen, moeten we in het kort de geschiedenis de vakverenigingen in de laatste 20 jaar leeren kennen.

Voor de oorlog had de fransche vakbeweging met zijn half miljoen aanhangers een belangrijke invloed op de arbeidersklasse. De leiding was in handen van revolutionairen, voorstanders van de direkte aktie der arbeiders tegen hun werkgevers en de inmenging der parlementarische vijandig gezind. De vakbeweging met zijn anarcho-syndikalistische tendenzen was een gezonde tegenhanger tegenover het parlementarisme van de socialistische partij en liet de dreiging van een revolutionaire algemeene staking over de bourgeoisie zweven. Intusschen droeg haar aktie een volkomen gilde-karakter en was zij reformistisch in haar direkte doeleinden. Dientengevolge was de rol der leiders van overwegende beteekenis.

In Augustus 1914 bleek zoowel in Frankrijk als in Duitschland de volkomen onmacht van vakverenigingen en partijen. Slechts een kleine groep van vakverenigingsstrijders, gegroepeerd om het tijdschrift "La vie ouvrière", is hiervan uitgezonderd. De CGT (Confédération du Travail; algemeene confederatie van de arbeid) onderwierp zich in den oorlog aan het kapitalisme en ging de heilige alliantie met de bourgeoisie aan. De uitdrukking van de heilige alliantie gaf de anarcho-syndikalist Jouhaux aan het nog versche graf van de vermoorde Jaures. Gedurende de oorlog werkten de leiders der CGT samen met de ondernemers voor de organisatie van de oorlogsproductie.

Vanaf 1917 toont zich het ontwaken van het proletariaat onder de druk van de ellende der arbeiders in de oorlogsfabrieken. De vertwijfeling, veroorzaakt door de eindelooze oorlog manifesteerde zich in een stakingsgolf. Ondanks de leiders der CGT legden de vakverenigingssekties een revolutionaire tendenz aan den dag en de arbeiders vulden de rijen der vakverenigingen. Vanaf 1918 werden in alle vakverenigingssekties syndikalistisch-revolutionaire komités gevormd ~~CSR~~ (CSR genaamd) met het doel om tegen de aan oorlogsregering verprostitueerde CGT-leiding te strijden. Deze, door de arbeiders met ongewone kracht gevoerde beweging, kreeg in 1920 een zoo groote beteekenis, dat zij de val van Jouhaux en de aansluiting aan de Internationale van Moskau wist door te zetten. Na de nederlaag van de revolutionaire staking der spoorwegarbeiders in 1920 begon de reformistische leiding de revolutionairen uit te sluiten om zich van haar overwicht te verzekeren. Op het kongres van Lille 1921 liet zij een resolutie aannemen, die meer dan 1000 vakverenigingssekties uitsloot onder het voorwendsel: gebrek aan discipline wegens de oprichting van CSR.

Dat was de oorsprong van de unitarische CGT (CGTU). Eind 1921

verzamelden zich in Parijs de afgevaardigden van meer dan 1500 vakverenigingssekties. Nadat zij vergeefs getracht hadden de CGT tot intrekking der uitsluitingen te bewegen, konstitueerden zij zich in een algemeene, unitarische Arbeidsbond, de CGTU (Confédération générale du Travail unitaire). Hierbij schaarden zich de revolutionaire minderheden der reformistische vakverenigingen. En de nieuwe CGTU, uit de revolutionaire wil van het proletariaat ontstaan, omvatte meer dan 500 000 arbeiders, tegen minder dan 300 000, die in de oude CGT bleven. Onder deze strijdbereide arbeiders, die de CGTU vormden, waren verschillende stroomingen, anarchistische, syndicalistische en kommunistische, die van het begin af aan met elkaar in strijd waren. De anarchisten, die heel in het begin de leiding hadden, wilden de CGTU door autoritaire methodes een sektekarakter opdringen. Na hun nederlaag verlieten zij de organisatie, die nu meer en meer onder de leiding van de steeds engere en kleinere kommunistische partij raakte.

De CGTU onderscheidde zich niet alleen door haar strijdnatuur van de CGT, maar ook doordat zij „unitarisch” bleef. Op elk kongres tot 1927 proklameerde zij de wensch de eenheid der vakverenigingen te herstellen en deed zij de CGT voorstellen, die gewoonlijk afgeslagen werden. Op het kongres van 1927 gingen de voorstellen der CGTU eensgezind daarheen onvoorwaardelijk in blok weer in de CGT te gaan. De CGT echter, die vreesde dat haar politiek van classesamenwerking in gevaar kwam, verlangde het recht de kommunisten er uit te gooien. De CGTU had toen 525 000 aanhangers.

De verandering van politiek in Rusland in 1928 bracht de CGTU in nieuw vaarwater. Reeds was de leiding der CGTU in alle instanties met die van de C.P. identiek en de CGTU volgde de C.P. in al haar „wendingen”. Het centralisme werd sterker doorgevoerd, evenals de gemeenschappelijke acties met de C.P. De verscherping van het centralisme veroorzaakte een verkleining van het ledental, waardoor op het kongres van 1929 nog 411 000 leden vertegenwoordigd waren. Voor het kongres had de CGTU bij de stakingen een methode ingevoerd, die enorme verlagingen van het ledental met zich mee bracht. Men noemde die methode „de stakingen politiek maken”. Het was echter beter te spreken van „de stakingen tot verkiezingsvergaderingen maken”, want deze methode kenmerkte zich door het verschijnen van C.P.-parlementariërs op de stakingsvergaderingen. De methode, die er naar de parolen te oordeelen zoo radikaal uitzag, beperkte zich in werkelijkheid tot het platste parlementarisme.

De herhaalde nederlagen bij stakingen, de achteruitgang in ledental, de onmacht van de politieke demonstraties zooals die eeuwige le Augustus, verder de onbehaaglijkheid die het autoritaire centralisme met zich mee bracht, de onmogelijkheid van te spreken voor hen, die het niet precies eens waren met de C.P. - dit alles bevorderde de ontwikkeling van een minderheid in de CGTU. Deze verzamelde op het platform der onafhankelijkheid van de vakbeweging alle rechtschen die bereid waren weer in de reformistische CGT te gaan. Zij organiseerde zich na het kongres van 1929 in een „Comité voor de onafhan-

kelijkheid van het syndikalisme” (CIS), met een weekblad „Le cri du peuple” (Volksroep). Onder voorwendsel het autoritaire centralisme te bestrijden, streed het CIS voor het zuivere syndikalisme, onafhankelijk van de partijen, alleen aan de verdediging van de direkte eischen der arbeiders gewijd. Dat was de terugkeer tot het reformisme en Trade-Unionisme, dat het dichter bij de CGT bracht. Zoo werd het CIS bestemd het plattform van de vakverenigingsseenheid aan te nemen en had de oprichting van het „Comité der 22” plaats, een Comité, dat 22 eenheidsvoorstanders uit CGT, CGTU en autonome groepen aaneensloot. Merkwaardig iets: Dit comité werd beheerscht door Dumoulin, de man, die in 1921 de resolutie, die de revolutionaire vakverenigingen uitsloot, liet aannemen. Dat is te verklaren, wanneer men bedenkt dat in 1921 de revolutionairen talrijker waren dan de reformisten en de leiding van de CGT bedreigden; terwijl in 1931 800 000 mannen in de CGT zijn, tegen slechts 300 000 in de CGTU.

De wereldcrisis, die in het begin van dit jaar op een sterke druk op het fransche economische leven uitoefende, voor de arbeiders loonsverlaging en werkloosheid brengend, wakte groote stakingen op, die door het geweld van het staatsapparaat en de manoeuvres der reformisten verslagen werden. Noemen wij slechts de staking van de 100 000 textielarbeiders in het Noorden. Door de dreigende loonsverlagingen en de toenemende werkloosheid werd het proletariaat voor het vraagstuk gesteld van de eenheid der arbeidersklasse. En toen kwamen deze reformisten van het Comité der 22 en vertelden in hun „Cri du peuple” dat de arbeiderseenheid alleen door de vakverenigingsseenheid tot stand kon komen. Zoo werd de propaganda voor de vakverenigingsseenheid gevoed door de strijdwil van het door de crisis aangetaste proletariaat. - De fransche arbeidersklasse begripte nog niet wat de vakverenigingsseenheid in Duitschland en Engeland verhinderd heeft: de werkelijke arbeiderseenheid op de grondslag der Radenwerkliken. Het gebrek aan revolutionaire ervaring is er de oorzaak van dat de propaganda voor de vakverenigingsseenheid bij de arbeiders zoo'n succes gehad heeft.

De reformistische CGT, sinds 1921 anti-unitarisch, tot een werkelijk staatsorganisme geworden, het verplichte scheidsgerecht predikend, met medewerkers aan de Volkenbond en het Internationaal Arbeidsbureau, blijft anti-unitarisch, want de tegenwoordigheid van revolutionairen in haar midden zou haar politiek van deelname aan regeeringsinstanties en samenwerking met de bourgeoisie in de weg staan. Vandaar dat de CGT zich van het begin af aan met haar heele apparaat verzet heeft tegen de propaganda van het Comité der 22. Ze heeft de lastercampagnes tegen de kommunisten vermeenigvuldigd en deze als de grootste vijanden der arbeidersklasse gekwalificeerd; eenheid met hen noemde ze een onmogelijkheid. Maar de druk der arbeiders heeft de bonzen gedwongen op het kongres in September 1931 een resolutie voorte leggen, die de opname der Unitaristen in de CGT en zelfs de vereeniging der vakverenigingen accepteert, zonder andere voorwaarden dan aanvaarding van de Statuten en het Program der CGT; statuten, die de uitsluitingen van 1921 toegelaten hebben en een

~~XXXXX~~ program, dat de samenwerking met de regering aan het Internationaal Arbeidsbureau en met de ondernemers in de Nationale Economische Raad eischt.

De leiding van de CGTU, de Komm. Partij dus, is in de war door het succes van de veldtocht voor de eenheid. Hun bureaucraten-instinkt, dat op zijn plaats wil blijven, beveelt hen tegen de vakverenigings-eenheid te zijn, maar hun neiging steeds de kas te blijven besturen, ontheemt ze de moed oprecht hun meening te zeggen. Hun houding is besluiteloos en ze trachten tegen de eenheid te manoeuvreren, terwijl ze ieder willen doen geloven, dat ze voor de eenheid zijn. ~~Derr-~~ ~~dit~~ ze verklaren, dat de arbeidersklasse de eenheid der vakverenigingen noodig heeft om de bourgeoisie er onder te krijgen, propageert de CGTU een gevaarlijke en valsche idee, die de arbeiders slechts teleurstellingen kan brengen. Intusschen, vele arbeiders geven er zich reeds rekenschap van, dat de vakverenigings-eenheid niet mogelijk en zelfs niet wenschelijk is. Ze zien echter nog niet, ~~in~~ hoe zich in de revolutionaire actie de proletarische eenheid verwerkelijken kan. Dus volgen zij de parolen der CGTU: oprichting van comité's voor de eenheid van onderop, eenheidsfront der vakverenigingen om de bourgeoisie tot onmiddellijke loonsverhoogingen te dwingen.

Na het kongres van de CGTU, dat begin November 1931 plaatsvond en beëindigd is met een resolutie, die de vakverenigings-eenheid niet brengen kan, hoewel zij zich ervoor uitspreekt, - is de reformistische minderheid der CGTU volkomen gedemoraliseerd. Deze minderheid wil de eenheid tot elke prijs, d.w.z. ze wil onvoorwaardelijk weer in CGT gaan. Het is te voorzien dat deze minderheidsbeweging zal verdwijnen en dat de meesten van hen de CGTU zullen verlaten om weer behoorlijke CGT-reformisten te worden.

Welke perspectieven de fransche vakbeweging heeft, vooral met het oog op de verscherping der wereldkrisis?

In de eerste plaats moet men in het oog houden, dat nauwelijks 10% der loonarbeiders in de vakbeweging georganiseerd zijn en dat ruim de helft van deze ambtenaren in openbare dienst zijn (verkeerswezen). Zoo telt men zelfs in de CGTU 141 000 industriearbeiders tegen 153 000 ambtenaren en arbeiders in openbare dienst. - Op de 300 000 metaalarbeiders van het district Parijs zijn er nauwelijks 3000 georganiseerd. De groote massa van het proletariaat staat dus buiten de vakverenigingen en de tegenwoordige politiek van CGT en CGTU zal daarin geen verandering brengen. Veranderingen van betoekenis zullen in de vakbeweging wel niet plaats hebben. (voorloopig)

Wel zijn er reeds vele actieve arbeiders die, hoewel zij de taktiek der CGTU ondersteunen, ~~verrezenen~~ de noodzakelijkheid van de klasse-zelfstandigheid inzien. De naaste toekomst zal door de onvermijdelijke verscherping van de crisis, een ontwikkeling van de klassenstrijd met zich meebrengen, die de kommunistische arbeiders ertoe brengen zal zich te bevrijden van de vakverenigingsbureaucratie. Als de crisis in Frankrijk een katastrofale wending neemt, zoals in Duitsland, kan men heftige strijd van de arbeiders tegen de bourgeoisie verwacht-

ten. In deze strijd zal de revolutionaire vakbeweging zijn structuur moeten veranderen, zijn beroepsverenigingskarakter en het parlementarisme verlaten en goedschiks of kwaadschiks, door het uitstoten der bureaucraten of door splitsing, een werkelijk revolutionaire klasseorganisatie worden, in staat het proletariaat tot verovering der direkte macht door middel van de arbeidersraden te voeren.

SOCIALISME IN DUITSCHLAND.

De laatste deutsche noodverordening is een nieuwe, groot opgezette rooftocht tegen de loonen der arbeidersklasse. Bovendien betekent het de uiterste politieke knechting der arbeiders. Immers naar het woord van Brüning zal het kapitalisme nu zijn „uiterste reserves“ moeten aanspreken om het uit te kunnen houden. En tot nu toe zijn de „uiterste reserves“ van de bourgeoisie nog altijd hongerloozen, politiebepalers en mitrailleurs geweest.

Dat de sociaal-demokratie het kapitalisme trouw steunde bij deze nieuwe aanvallen op de arbeidersklasse kan ons niet meer verwonderen. Maar het nieuwste is, dat de soc.-dem. ekonoom en politicus Rudolf Hilferding in deze noodverordening ook een stuk socialisme ziet. Hij roemde het ingrijpen van de staat in het privaat-ekonomische leven nl. als een „bevestiging der socialistische ideologie“.

Intusschen schijnt de bourgeoisie meer voor dit „socialisme“ te voelen dan de arbeidersklasse.

MOONEY en BILLINGS.

De Nieuwe Rott. Courant van 10 Jan. 1932 (Ochtendblad) schrijft: NEW YORK, 9 Jan. (V.D.) - De indertijd door de juridische Wickersham-commissie ingestelde sub-commissie, heeft thans aan de Senaat rapport uitgebracht over het geval van de gevangenneming van de arbeiders-leiders Thomas Mooney en Warren Billings, die in verband met een bomaanslag te San-Francisco in 1916 werden gearresteerd en gevangen gezet. De commissie verklaarde, dat de gevangenhouding van Billings en Mooney een caricatuur van rechtspleging was en slechts mogelijk was door rechtsverkrachting en onfaire propaganda van de zijde der staatsautoriteiten. Op verzoek van de Senaat is het rapport thans, een jaar na de ontbinding der Wickersham-commissie, gepubliceerd. -

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontwrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerij zijn prijsgegeven. De
thans op den voorgrond treden-
de rationalisatie van het be-
drijfsleven versnelt het tempo
van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
dersklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels.
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internati-
onale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de par-
lementaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leus:
ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis.
Amsterdam

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Vijfde jaargang No. 3.
Februari 1932. No. 1.

DE LANDBOUW IN DENEMARKEN.

In onze brochure "Ontwikkeling van het boerenbedrijf" hebben we uiteengezet, hoe de vermaatschappelijking van de landbouwproductie haar uitdrukking vindt in het feit, dat de boer geworden is tot warenproducent, die, uit de geslotenheid van zijn vroegere positie uitgehaald, deel is geworden van het maatschappelijk productie-apparaat, waarin hij waren voor de markt vervaardigt. Hoe hij niet meer als vroeger voor zich zelf, maar voor anderen, voor de maatschappij, werkt. Hoe hij opgenomen is in het proces van de maatschappelijke stofwisseling en daarmee een geheel vormt.

Wat Denemarken betreft: door het ontbreken van de belangrijke grondstoffen, welke in de beginperiode van de industrieele ontwikkeling hiervoor onontbeerlijk waren, is dit land, dat van oudsher akkerbouwland was, ook in latere tijden op deze bedrijfstak grootendeels als middel van onderhoud aangewezen.

Voor een ruim vijftig jaar had evenwel de kapitalistische warenproductie reeds dermate zijn invloed over de Deensche landbouw uitgestrekt, dat de ontsluiting van belangrijke graanproduceerende gebieden (Amerika) het Deensche graan dermate afbreuk deed op de wereldmarkt, dat de boer in Denemarken, op straffe van ondergang, genoodzaakt werd tot een algeheele ombouw van zijn productie-apparaat. Hoewel het Deensche boerenbedrijf in overwegende mate kleinbedrijf is, was het dus toen reeds een feit, dat de kleine Deensche boer, in tegenstelling tot vroegere verhouding, in engste verband stond tot de wereldmarkt. Onder technische productieverhoudingen, die we nu met het volste recht primitief kunnen noemen, trad hij toch reeds op als warenproducent en had als zoodanig rekening te houden met de structuurveranderingen in de warenproductie.

Landbouwwetenschap.

Bij de ombouw van graanverbouwend en uitvoerend land, dat Denemarken tot voor 1880 was, tot producent van dierlijke levensmiddelen (boter, spek, eieren), die Denemarken nu hoofdzakelijk is, heeft de landbouwwetenschap een groote rol gespeeld en het mogelijk gemaakt en noodzakelijk, dat de landbouw-industrieele warenproductie grondslag werd voor het geheele Deensche landbouwapparaat in een nog intensievere mate dan reeds hetgeen geval was, toen de Deensche landbouw nog hoofdzakelijk graan produceerde.